

гл. 3.

ж. в.
к. г.
с. а.

ж. е.

к. б.

ж. в.

ж. г.

гл. 41.
ж. а.

гл. г.
ж. г.

та Всаірь. Царьатъ като пѣлъ вѣно
рѣкалъ пакъ на Всаірь да прѣси ѿ негъ
щото щѣ. Тогѣва Всаірь казала, чи
тѣа ѣ Івдѣанка, и са молила на Ца-
рьатъ да не повелѣва да истрѣватъ
неиніатъ рѣдъ. Царьатъ а попыталъ
тогъ часъ: кой ѣ онзи дѣто помыслилъ
да направи това нещѣо; Тогѣва Цари-
цата посѣчила сасъ прѣстатъ си на а-
мана, и рѣкла: слотворецатъ и врагатъ
на мѣтъ народъ ѣ тойзи слыатъ а-
манъ. Царьатъ като чѣлъ това, ста-
налъ ѿ трапезата гнѣвенъ, и ѿишелъ
въ градината. аманъ макаръ и да са
молилъ на Царицата смиреннѣ, и сто-
ялъ предъ неа на колѣны за да го по-
милава, ала не полѣчилъ никаква ми-
лость, ами са повѣсилъ той на онаа
висѣлица, дѣто неа наготвилъ въ двѣ-
ратъ си за да привѣси на неа Мардо-
хѣа. Десятътѣхъ негъвы сынове и тѣи
такъ са повѣсили наеднѣ сасъ ващѣа си.
а Мардохѣи полѣчилъ въ Царскіатъ
дворъ сащѣатъ онзи чинъ дѣто на не-
го са нахѣждаше по преди аманъ.

